

ARTUR I MINIMOJI

Lik Beson

Preveo
Goran Kostrović

■ Laguna ■

Naslov originala

Luc Besson

ARTHUR ET LES MINIMOYS

Copyright © 2002 Intervista

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Published by arrangement with
Literary Agency Agence de l'Est

prema originalnoj ideji Selin Garsija

PRVO POGLAVLJE

Selo je bilo kao i uvek – valovito i zeleno, dobro pokošeno oštrim sunčevim zracima. Nad njim je bdelo azurno nebo puno pamučnih oblačića što su spremno čekali priliku da se prometnu u spasioce. Selo je bilo lepo, kao i svakog jutra tog dugog letnjeg raspusta i tu, bar je tako izgledalo, čak i ptice, lenčareći, uživaju.

U tom lepom prepodnevnu ni po kakvom znaku se nije moglo naslutiti kakva će se strašna avantura odigrati.

Usred te doline prostire se, sve do obale reke, deo bašte sa zaista neobičnom kućom. Pomalo kolonijalnog stila, ona mnogo podseća na kuće kakve se grade u pokrajni Bri – od drveta, sa dugačkim balkonom. Sa strane je garaža, koja zapravo više služi kao radionica, a na nju se oslanja veliki drveni rezervoar.

Malo dalje, stara vetrenjača pazi na baštu poput svetionika što paze na brodove. Izgleda da se okreće samo da bi nama bilo lepo. Treba reći da u ovom malom raji na zemlji čak i vetrovi nežno duvaju.

Samo, danas će tu mirnu kuću ispuniti dah strave.

* * *

Ulazna vrata bukvalno su dignuta u vazduh i jedna punačka gospođa zaposeda kućni trem.

„Arture!“, viče na sav glas, toliko jako da bi mogla zube da rasklimata.

Baka ima oko šezdeset godina. Može se reći da je bucma-sta, i pored toga što je namena njene čipkom porubljene crne haljine upravo da prikrije te obline.

Ona stavlja rukavice, popravlja šešir i silovito povlači zvono.

„Arture!“, poziva ga još jednom, ali ne dobija nikakav odgovor.

„Ma gde li se samo opet zavukao? A kuće? Je li i ono pro-palo u zemlju? Alfrede!“

Baka tutnji poput grmljavina u daljini. Ne voli da kasni. Okreće se i ponovo ulazi u kuću.

Unutrašnjost kuće je opremljena jednostavno, ali sa puno ukusa. Parket je dobro uglačan, miljei prekrivaju nameštaj kao što bršljan prekriva zid.

Baka navlači natikače i gundajući prolazi kroz dnevnu sobu:

„Videćete, to je sjajan pas čuvar. Kako sam samo dopustila da me tako prevare!“

Dolazi do stepeništa koje vodi ka sobama.

„Baš me živo zanima šta čuva taj pas. Nikad ga nema kod kuće. Kao ni Artura! Poput promaje su – samo prođu kroz kuću!“, mrmlja bakica otvarajući vrata jedne sobe. Po svemu sudeći to je Arturova soba.

Za dečju sobu deluje prilično uredno. To i nije tako teško postići jer skoro da i nema igračkaka, ako ne računamo neko-liko prastarih drvenih.

„Mislite da je njih briga što njihova jadna baka po celi dan juri za njima. Ma kakvi!“, vajka se ona i odlazi na drugi kraj hodnika.

„A ne tražim ja previše. Tek da se zaustavi bar pet minuta na dan – kao što rade svi njegovi vršnjaci!“, priča ona, upiru-ći pogled ka nebu, ali se odjednom zaustavlja jer joj pada na pamet jedna ideja. Osluškujе čudnovato tihu kuću.

„Pet minuta tišine... Igranja na miru... I na jednom mestu... Bez buke...“, šapuće stižući do samog kraja hodnika.

Približi se poslednjim vratima u nizu gde se, urezano na drvenoj ploči, može pročitati: *Zabranjen ulaz*. Ona polako otvori vrata kako bi iznenadila moguće uljeze. Na nesreću, vra-ta je izdaju slabim ali podmuklim škripanjem. Bakica napravi takvu grimasu kao da škripa dopire sa njenih usana.

Proviruje u zabranjenu prostoriju.

To je zapravo potkrovlje preuređeno u prostranu radnu sobu, spoj vesele antikvarnice i radionice pomalo ćaknutog profeso-ra. Dve strane te sobe prekriva ormar prepun starih knjiga u kožnim povezima. Pri vrhu ormar ukrašava svilena traka na kojoj je ispisana zagonetka: *Iza reči se često druge skrivaju reči*. Baš tako stoji.

Dakle, naš naučnik je i filozof.

Baka se pažljivo provlači kroz stare stvari, od kojih su mnoge poreklom iz Afrike. Odasvud štrče koplja i poput trski niču iz patosa. Na jednom zidu izložena je izuzetna zbirka afričkih maski. Sve su predivne, osim – one koja nedostaje. Jedan ekser čami sasvim sam posred zida.

Bakica sad ima dobar putokaz. Preostaje joj još samo da krene ka sve glasnijem hrkanju. Još nekoliko koraka i zatiče Artura opruženog na zemlji, sa afričkom maskom na licu, koja pojačava njegovo hrkanje. Naravno, Alfred leži

pored njega i repom, u određenom ritmu, udara po drvenoj masci.

Bakica ne može da se ne osmehne pred ovako dirljivim prizorom. „Ti bar možeš da se oglasiš kad vas zovem. Već sat vremena vas tražim“, šapuće ona psu da ne bi naglo probudila Artura. Alfred se umiljava.

„O, samo nemoj da mi slažeš tu paćeničku facu! Vrlo dobro znaš da ne želim da dolazite u dedinu sobu i dirate njegove stvari“, reče ona krajnje ozbiljno pre nego što nežno skide masku sa Arturovog lica.

Na svetlosti se ukaza lice vragolastog anđela. Baka se topi poput snega na suncu. Istina je da kad spava, čoveku prosto dođe da pojede tog zekonju, sveg pegavog i razbarušene kose. A i lepo je videti kako se nevinost odmara – čovečuljka utonulog u bezbrižnost. Bakica uzdahnu od sreće pred tim malim anđelom, smislom njenog života.

Alfred, verovatno zbog ljubomore, malo zacvile.

„Hajde ti, budi miran! Da sam na tvom mestu, bar pet minuta bih bila mirna kao bubica“, odbrusi mu baka. Pas je očito razumeo upozorenje.

Baka nežno spusti šaku na dečakovo lice.

„Arture“, blago šapuće, ali se hrkanje pojačava.

Onda i ona pojača svoj glas.

„Arture!“, zagrme baka u prostoriji koja prilično odzvanja. Dečak poskoči, uznemiren kao da je usred nekakve bitke.

„Upomoć! Napadnuti smo! Držite se junaci! Alfrede?! Čuvajte leđa!“, zapliće on jezikom još uvek u polusnu. Baka ga odlučno uhvati.

„Smiri se, Arture! To sam ja, tvoja baka!“, morala je nekoliko puta da mu ponovi. Artur polako dolazi k sebi shvatajući gde se nalazi, a naročito pred kim se nalazi.

„Izvini, bakice. Bio sam u Africi.“

„To mi je jasno“, odgovori ona kroz osmeh. „I jesi li lepo putovao?“

„Fantastično! Bio sam sa dekom u nekom afričkom plemenu, među njegovim prijateljima“, dodaje kao za sebe.

Baka sa odobravanjem klimnu glavom prihvatajući tu igru.

„Bili smo okruženi desetinom krvožednih lavova što se iznebuha pojavile!“

„O mili bože! Pa šta si ti uradio da bi se izvukao iz takvog položaja?“, pita baka pretvarajući se da je zabrinuta.

„Ja baš ništa“, odgovara on skromno. „Deda je sve uradio! Razvio je jedno veliko platno koje smo razapeli usred šikare.“

„Platno? Kakvo platno?“, pita ga baka.

Artur je već na nogama. Penje se na jedan kovčeg kako bi mogao da dođe do police biblioteke na kojoj se nalazi ono što ga zanima. Uzima jednu knjigu i ubrzo nalazi potrebnu stranu.

„Evo, ovde. Vidiš? Oslikao je čitavo platno koje ide ukруг. Tako se divlje životinje vrte ukруг i ne mogu da nas pronađu. Kao kad si, recimo... – nevidljiv“, zaključio zadovoljno.

„Nevidljiv, ali ne i bez mirisa“, odgovori mu baka.

Artur se pravi da nije razumeo.

„Jesi li se ti jutros istuširao?“, dodade ona.

„Baš sam oduševljeno krenuo da to uradim kad nabasah na ovu knjigu. I toliko je bila zanimljiva da sam, listajući je, pomalo zaboravio na ostalo. Pogledaj sve ove crteže! Tu se nalazi sve ono što je deda radio za najnepristupačnija plemena!“

Baka gleda crteže; već ih zna napamet.

„Naročito mi je jasno to što je bio više zaluden za afrička plemena nego za svoje pleme“, dodaje ona šaljivo.

Artur se ponovo udubljuje u crteže.

„Pogledaj ovaj. Iskopao je neviđeno duboke bunare i smislilo čitav sistem sa bambusima kako bi sproveo vodu na više od jednog kilometra udaljenosti.“

„Genijalno, samo što su Rimljani takav sistem izmislili mnogo pre njega. Zvali su ga akvadukt“, podseti ga baka.

Eto očito jedne stranice istorije koja je Arturu nekako uspela da promakne.

„Rimljani? Nikad nisam čuo za to pleme“, reče on praveći se naivan.

Baka ne može da se ne osmehne i da ne iskoristi priliku da ga pomiluje po razbarušenoj kosi.

„To je jedno vrlo staro pleme koje je živelo u Italiji“, objašnjava mu baka. „Njihov poglavica zvao se Cezar.“

„Kao salata?“, upita je Artur zainteresovano.

„E da – baš kao salata“, odgovori mu baka smešeći se još više. „Hajde, pospremi mi sve ovo. Moramo da odemo do grada da kupimo neke stvari.“

„Je l' to znači da danas nema tuširanja?“, obradova se Artur.

„Ne, to samo znači da trenutno nema tuširanja. Tuširaćeš se kad se vratimo. Hajde, požuri!“, naredi mu.

Artur uredno slaže povadene knjige dok baka kači afričku masku. Istina je da sve te ratničke maske imaju ponosan izgled. Njih je u znak prijateljstva dobio njen muž. Baka ih za trenutak razgleda, i verovatno se priseća nekih pustolovina što ih je doživela zajedno sa mužem koga sada više nema. Pomalo počinje da je hvata nostalgija, zbog čega ispusti jedan težak uzdah, dug kao uspomena.

„Bako, a zašto je deka otišao?“

Rečenica odzvanja u tišini i zatiče baku usred nostalgije. Ona gleda Artura kako stoji naspram dedinog portreta na kome je njen muž naslikan sa kapom na glavi i u nezaobilaznom kolonijalnom odelu. Baka pokušava da nađe prave reči. Tako to biva kad je pritisnu osećanja. Prilazi otvorenom prozoru i duboko udiše vazduh.

„I ja bih to volela da znam“, odgovorila je pre nego što je zatvorila prozor. Još nekoliko trenutaka je posmatrala baštu.

Jedan stari baštenski patuljak joj se osmehnu, ponosno smešten u podnožju gorostasnog hrasta koji nadvisuje okolinu. Koliko li je samo uspomena u životu nakupio taj stari hrast? Verovatno bi on sam najbolje mogao da ispriča tu priču, ali tu je i bakino sećanje:

„Provodio je mnogo vremena u bašti pored toliko voljenog drveta. Govorio je da je drvo od njega starije tri stotine godina. Nema sumnje da je od tog starog hrasta mogao dosta da nauči.“

Artur se nečujno naslonio na rukohvat fotelje i uživao u priči koja počinje.

„Još ga vidim kako kroz durbin posmatra zvezde čitave noći“, razneženo nastavlja priču. „Nad selom je bio pun mesec. Bilo je... božanstveno. Mogla sam ga satima posmatrati takvog – zaludenog, lepršavog poput leptira privučenog svetlošću.“

Baka se osmehnu ponovo prizivajući taj prizor iz sećanja. Potom osmeh nestade, a lice joj otvrdnu.

„A u zoru, durbin je stajao i dalje tu, a njega više nije bilo. Skoro su četiri godine prošle od tada.“

Artur je pomalo začuđen.

„Tek tako je nestao, bez reči, bez objašnjenja?“

Baka blago potvrdi glavom.

„Mora biti da se desilo nešto uistinu važno pa da on tako ode, da nas čak i ne obavesti“, pomalo je šaljiva baka.

Zatim pljesnu rukama kao da želi da spljeska balon od sapunice ne bi li raspršila čaroliju.

„Idemo! Na kraju ćemo zakasniti. Brzo obuci prsluk!“

Artur radosno otrča u sobu. Samo deca imaju tu moć da lako promene osećanja, kao da ni najteže stvari nemaju pravu

težinu pre desetog rođendana. Baka se osmehnu na tu pomisao – ona, kojoj ponekad zaista nije lako da zaboravi koliko je život težak, čak ni na nekoliko trenutaka.

Baka još jednom namesti šešir. Zatim se preko dvorišta uputi ka pikapu, ševroletu vernijem od stare mazge.

Artur u trku obuče prsluk i poput uzornog saputnika automatski obiđe pikap. Vožnja ovim svemirski brodom za njega uvek predstavlja pravu avanturu.

Baka uključi dva-tri dugmeta i okrenu ključ, koji je teže okrenuti nego kvaku na vratima. Motor se zakašlja, pljucnu, pa se pokrenu, a potom se zaguši, prasnu nekoliko puta i na kraju zabrekta. Artur obožava to nežno pređenje starog dizelaša, što neverovatno podseća na zvuk veš-mašine kad se drmusa.

Pas Alfred ne deli isto mišljenje pa je, samim tim, na dobroj razdaljini od automobila. Zbunjuje ga tolika buka koja daje tako mali rezultat.

Baka mu se obrati:

„Da li bi bilo moguće da mi učiniš jednu uslugu ukoliko se to, naravno, ne kosi sa tvojim principima?“

Pas načulji uši. Za uslugu često dobijete i neku nagradu.

„Čuvati ovu kuću!“, zapovedi mu ona.

Pas zalaja, ni sam ne znajući tačno na šta je dao pristanak.

„Hvala, baš si ljubazan“, učtivo mu uzvratila baka.

Ona otpusti ručnu kočnicu sličnu poluzi za skretanje šina, i usmeri vozilo ka izlazu.

Po oblaku dima sad se jasno može osetiti vetrić koji to ljupko selo neprestano uljuljkuje. Na zelenom brežuljku automobil koji odlazi tim majušnim putem što vijuga ka civilizaciji sve je dalje.

* * *

Grad nije veliki, ali je veoma prijatan. Većina prodavnica smeštena je u glavnoj, središnjoj ulici. Od prodavnice krojačkog pribora pa do obučarske radnje nalazi se sve što može da zatreba.

Kada živite tako daleko od svega, nema mnogo mesta za trice.

U ovoj slatkoj varoši koja se vremenom razvijala prirodno, sama od sebe, civilizacija još nije ostavila previše traga. I pored toga što se na glavnoj aveniji mogu videti ulične svetiljke, one još uvek više osvetljavaju konjske zaprege i bicikle nego automobile.

Čisto da se zna da bakin pikap izgleda kao rols-rojs.

Parkirala se preko puta prodavnice koja je, bez sumnje, najveća u gradiću. Veliki natpis ponosno pokazuje ime vlasnika i namenu prodavnice:

DAVIDO KORPORACIJA. Roba široke potrošnje.

Neka se zna da pokriva široko polje.

Artur voli da ide u supermarket, budući da je to jedina prodavnica koja može da posluži kao svemirska stanica u ovom skoro srednjovekovnom okruženju. A kako se on vozi u *Sputniku*, postoji neka logična veza, bez obzira na to što ta veza isključivo pripada deci.

Samo što se uputila ka ulazu u zgradu, baka sreće Martena, policajca. Marten ima oko četrdeset godina, pretežno je veseo. Mestimično je već počeo da sedi. Njegov pogled je pogled koker španijela, ali osmeh ga vadi. Policija mu i nije baš jača strana, no fabrika mu je suviše udaljena od kuće.

Marten požuri da baki otvori vrata.

„Hvala, pozorniče“, ljubazno odgovara baka, nimalo neosetljiva na mušku učtivost.

„Nema na čemu, gospođo Sišo. Uvek je zadovoljstvo videti vas u gradu“, pomalo šarmerski nastupa on.

„Uvek je zadovoljstvo u njemu vas sresti, pozorniće“, uzvratila mu ona, baš radosna što se upušta u igru.

„Zadovoljstvo je uvek moje, gospođo Sišo. A ovde su, verujte mi na reč, zadovoljstva tako retka.“

„Verujem vam, pozorniće“, priznaje mu.

Marten gnječi svoju kapu kao da mu to može pomoći da pronađe neku temu da započne razgovor.

„Treba li vam neka pomoć tamo gore? Je l' sve u redu?“

„Kao i uvek ima dosta posla, ali zato nikad nije dosadno. A tu je i moj mali Artur. Dobro je imati muškarca kod kuće“, reče ona protrljavši rukom Artura po kosi, raščupanoj kao u divljaka.

Artur mrzi da ga *tamo-vamo* dira po glavi. Kao da je neka materina maza, nekakav klovn sa praporcima. Izmače se jednim nedvosmislenim pokretom. Martenu je samo to trebalo pa da mu postane neprijatno.

„Ovaj... A pas što vam ga je prodao moj brat? Kako se pokazao?“

„Fantastičan! Prava zver. Skoro neukrotiv“, poveri mu se baka. „Srećom je moj mali Artur, koji odlično poznaje Afriku, uspeo da ga savlada, zahvaljujući krotiteljskim tehnikama najudaljenijih plemena iz srca džungle“, reče ona. „Životinja je sad dobro dresirana, mada smo svesni da u njoj spava zver. A i inače dosta spava“, dodaje ona šaljivo.

Marten je pomalo sluđen jer ne ume baš tačno da razluči gde prestaje zbilja a počinje šala.

„Divno, divno... Oduševljen sam zbog toga, gospođo Sišo“, promuća pre nego što sa žaljenjem reče:

„Dobro onda... Do viđenja, gospođo Sišo.“

„Do viđenja, pozorniće“, ljubazno mu uzvratila baka. Dok ih je posmatrao kako odlaze, puštajući polako vrata, kao da je uzdahnuo.

* * *

Artur vuče jedna kolica iz sve snage, ne bi li ih razdvojio od drugih metalnih kolica, očito ludo zaljubljenih. Sustigao je baku koja je već krenula jednim od četiri prolaza, držeći u ruci spisak stvari za kupovinu. Artur vuče noge po podu, pošto je to najbolji način da se kolica zaustave.

Priljubi se uz baku da niko ne bi mogao da ga čuje:

„Je li, bakice, je l' tebe malo muva policajac?“, upita je Artur bez ustručavanja.

Baka se isprepada, ali srećom, izgleda da niko nije čuo pitanje. Nakašlja se malo ne bi li pronašla pravi odgovor.

„Ovaj... Arture, kakav ti je to rečnik?!“, čudi se ona.

„Pa istina je, šta hoćeš! Čim te vidi, počne da hoda kô neki patak i izgleda kao da će da pojede sopstveni šešir. 'Izvol'te ovuda, gospođo Sišo, izvol'te onuda, gospođo Sišo'.“

„Arture, prestani!“, odbrusi mu baka. „Ponašaj se pristojno. Ne govori se o ljudima tako što ih porediš sa patkama!“, rasrdi se ona.

Artur slegnu ramenima nimalo ubeđen u svoju nepristojnost, pošto je poticala od iskrenosti. Ta čuvena istina koju deca umisle često zbriše one naše istine.

Baka se malo smirila i pokušala da dâ neko objašnjenje, čisto da bi se ukrstile dve istine.

„On je ljubazan prema meni baš kao i svi drugi iz sela“, objašnjava ona sva ozbiljna. „Tvog dedu su ovde veoma voleli jer je skoro svima pomogao svojim pronalascima baš kao što je to nekad radio u Africi, u drugim selima. Zbog toga su mi mnogi, kad je on nestao, pritekli u pomoć.“

Razgovor je postao ozbiljan. Artur je to shvatio pa je prestao da gestikulira.

„I veruj mi da bez njihove ljubaznosti i odanosti ja verovatno ne bih bila u stanju da izdržim onoliku patnju“, priznaje ona zahvalno.

Artur je ućutao. Kad neko ima deset godina, ne zna baš uvek šta bi trebalo u određenom trenutku da kaže.

Baka ga nežno pomilova po glavi i dade mu spisak stvari koje treba kupiti.

„Izvoli! Prepuštam ovo tebi. Znam da to voliš. Moram da odem po nešto do gospođe Rozenberg. Ako završiš pre mene, čekaj me kod kase.“

Artur klima glavom očaran mišlju kako će u svom gvozdenom brodu krstariti oko rafova.

„Mogu li da kupim slamčice?“, onako usput pita baku.

Baka mu se osmehuje.

„Naravno, mili. Koliko god želiš!“

Još samo to mu je bilo potrebno da provede nezaboravno prepodne.

Baka prelazi široku ulicu, gledajući levo-desno, iako to i nije baš toliko neophodno jer je saobraćaj slab. Možda je to davno naučen pokret, iz vremena kad je s mužem šetala po velikim evropskim i afričkim prestonicama.

Uđe u majušnu gvožđaru Rozenbergovih, gde je i zvonce na ulaznim vratima već priča za sebe. Odnekud, kao đavolak iz kutije, iskoči i gospođa Rozenberg.

Valja napomenuti kako je ona, u iščekivanju prijateljice, već više od sat vremena priljubljena uz staklo izloga.

„Nije vas pratio?“, pita je s vrata, toliko uzbuđena da je zaboravila i dobar dan da kaže. Baka se osvrće.

„Ne verujem. Mislim da ništa nije posumnjao.“

„Izvršno! Izvršno!“, kočoperno će prodavačica ulazeći u unutrašnjost radnje.

Naginje se ispod impozantnog pulta od kedrovine i vadi paket spakovan u papirnu kesu. Pažljivo ga spušta na starinsku drvenariju.

„Evo, sve je tu“, kaže gvožđarka, ozarena poput petogodišnje devojčice.

„Baš vam hvala, predivni ste. Da samo znate koliko mi to olakšava život. Koliko sam vam dužna?“

„Ta, hajte molim vas! Ništa mi niste dužni! Ludo sam se zabavila!“

Baka je zatečena, no zbog dobrog vaspitanja ne odustaje od navaljivanja:

„Gospođo Rozenberg, beskrajno ste ljubazni, ali ja insistiram.“

Gvožđarka ju je već okrenula ka vratima, gurnuvši joj paket u ruke.

„Manite se navaljivanja, nego požurite da on ne posumnja!“

I skoro da je izgura napolje.

Baka uspeva da se zaustavi na pragu.

„Zbunjena sam i... Ne znam kako da vam zahvalim“, priznaje pomalo tužna.

Gvožđarka je prijateljski prodrma držeći je za ramena.

„Ja sam zahvaljujući vama u tome učestvovala. Ništa mi ne može biti veće zadovoljstvo.“

Dve starice se saučesnički osmehuju jedna drugoj. Mora se poživeti više od šezdeset godina kako bi se taj osmeh mogao podeliti a da se istog trenutka ne zaplače.

„Brišite sad!“, glasno će gvožđarka. „I računam na vas da ćete sutra doći da mi sve ispričate. Do tančina!“

Baka kroz osmeh obeća.

„Sigurno dolazim. Do sutra.“

„Do sutra“, kaže gvožđarka pa ponovo zauze busiju iza izloga.

U daljini, baka je otvorila ševrolet i sakrila tajanstveni paket pod stari pokrivač.

„Uh, što je ovo uzbudljivo“, mrmlja gvožđarka pljeskajući šakama.

* * *

Kada se baka pridružila Arturu kod kase, on je već robu iz kolica slagao na pokretnu traku. Šta može biti zabavnije od pravljenja vozića kada se nižu jedno za drugim špagete i pasta za zube, šećer i šampon sa mirisom jabuke.

Baka gleda u kasirku, koja je upućena u celu stvar. Devojka u bluzi zaverenički joj namiguje. I kao da se ništa nije dogodilo, prolazi pakovanje slamčica.

„Jesi li sve kupio?“, pita ga baka.

„Da, da“, odgovara joj Artur zanet poslom skretničara.

Drugi paket slamčica prolazi pred bakinim nosom.

„Uplašila sam se da nećeš uspeti da pročitaš moj rukopis.“

„Ma kakvi. Nije bilo problema. A jesi li ti našla ono što si tražila?“

Baka se uspaniči. Ponekad je slagati dete najteže na svetu.

„Ovaj... Da... Ne. U stvari... Nije još gotovo. Biće valjda tek sledeće nedelje“, mrmrlja baka puneći kese prvim kutijama slamčica.

Trebalo je da se pojavi i šesto pakovanje od sto slamčica pa da baka, pometena izrečenom laži, shvati da treba da reaguje:

„Arture, pobogu... Šta će ti tolike slamčice?“

„Zar mi nisi rekla da uzmem koliko god želim?“

„Da, pa... To se tako kaže“, izusti baka.

„Ovo je poslednje!“, uzviknu on kako bi prekinuo taj razgovor i nekako uspeo da svoj prepad sprovede u delo. Baka razmišlja šta da kaže. Kasirka je žalostivo posmatra budući da nije dobila nikakve upute u vezi sa slamčicama.

Stari ševrolet, umorniji u povratku, upravo se parkirao pored kuhinjskog prozora. Tako će biti lakše izvršiti pretovar namirnica.

Artur počinje da ređa pakete na prozorski ispust. Za našeg mlađanog junaka pomoći baki nešto je što se podrazumeva, ali izgleda da mu se danas baš žuri. Dužnost ga zove na neko drugo mesto.

Baka je shvatila šta je posredi.

„Nemoj, sunce moje. Sama ću. Idi i igray se dok je još dan.“

Artur neće biti toliko učtiv da navaljuje. Hvata kesu punu pakovanja slamki i odlazi trčeći i lajući. Zapravo reč je o Alfredu, koji trči za njim i deli istu radost.

I nije da se ta žurba ne dopada baki, jer ona sad može da izvadi tajanstveni paket i na miru ga sakrije negde u kući.

Artur pali dugačku neonku, koja izvesno vreme treperi pre nego što će obasjati čitavu garažu. Kao da je to neki ritual, dete uzme jednu strelicu blizu vrata i hitnu je na drugi kraj prostorije. Strelica pogodi usred mete.

„Yes!“, povika on pobednički trljajući šake.

Potom se uputi ka stolarskoj tezgi, koja je dobrim delom prekrivena njegovim radom. Reč je o nekoliko bambusa brižljivo presečenih po dužini, a na svakom je izbušen veliki broj rupica. Sav u zanosu Artur rascepa kesu pa podera sve pake-tiće. Slamke su svakojake – svih mogućih boja i veličina.

Poput hirurga kad bira skalpel, on razmišlja koju da uzme. Na kraju uzima jednu i pokušava da je gurne u bambusovu rupicu. Rupa je nezatno uža. Ne mari. Dečak odmah vadi pererez da je malo proširi. Drugi pokušaj je čist uspeh i slamka je savršeno legla.

Artur se okreće ka psu, jedinom svedoku ovog istorijskog trenutka:

„Alfrede, imaćeš priliku da vidiš najveći sistem za navodnjavanje u celoj oblasti“, ponosno izjavljuje. „Veći od onog Cezarovog, savršeniji od dekinog, evo ga – Arturov sistem!“

Alfred zevnu od uzbuđenja.

Graditelj Artur prelazi baštu dok na ramenu nosi ogroman bambus prošaran desetinama slamčica.

I dalje zauzeta raspremanjem kupljenih namirnica, baka ga vidi kroz kuhinjski prozor. Na trenutak razmišlja šta da kaže, ali pošto nije shvatila šta to prolazi, samo sleže ramenima.

Artur pažljivo spušta bambus na nogare za tu svrhu napravljene. Sve je postavljeno iznad jednog brižljivo uređenog rova. Na kraju rova, na jednakom odstojanju, posađeni su nežnozeleni izdanci onoga što se narodski zove rotkvica.

Artur trči do garaže, uzima crevo za polivanje i odmotava ga. Još mu je samo ono potrebno. Pod budnim okom Alfreda, zabrinutijeg od pravog šefa gradilišta, on spaja crevo sa bližim krajem bambusa koristeći, sva je prilika, raznobojni plastelin.

Potom okreće bambus tako da po jedna slamka dolazi iznad svakog izdanka.

„A sada sledi ključna stvar, Alfreda – protok vode mora biti milimetarski precizan ako ne želimo da dođe do poplave ili totalnog uništavanja useva“, reče on ozbiljnim glasom kao da rukuje eksplozivom.

Alfreda baš briga za rotkvice te je doneo staru tenisku lopticu koju je upravo ispustio na jednu mladicu.

„Alfreda! Nije sad vreme za to!“, viče Artur. „Uostalom, nezaposlenima je zabranjen pristup na gradilište“, dodade on pre nego što je dohvatio lopticu i bacio je što je dalje mogao.

Alfred očito misli da je počela igra i u niskom trku odjuri za zamišljenim plenom. U međuvremenu, Artur je završio podešavanje i otrčao ka česmi postavljenoj na zidu garaže. Pas se vraća, držeći loptu među zubima, ali njegovog gospodara nema.

Artur spušta ruku na česmu i pobožno je odvrće.

„Pomozi bože!“, uskliknu pre nego što će protrčati duž creva kako bi stigao pre mlaza vode.

U trku se mimoilazi sa psom koji mu je krenuo u susret. Alfred izgleda potpuno pogubljen ovom promenom njihove igre. Dečak se baca na zemlju, a potom četvoronoške prati tanak mlaz vode koji se uliva u bambus i polako puni njegove zidove i izliva se redom kroz slamčice.

Svaka mlada rotkvica na taj način je prijatno osvežena. Alfred ispušta loptu vrlo zainteresovan ovom mašinom koja uspeva da popiški sve cvetiće odjednom.

„Živeo!“, uzviknu Artur uhvativši šapu psa da bi mu čestitao.

„Bravo! Svaka čast! Izuzetno delo će ostati upamćeno u istoriji. Budite u to ubeđeni“, čestita on sam sebi praveći se da mu to pas govori.

Baka se pojavi na tremu sa kecljom oko struka.

„Arture, telefon!“, poviče kako već samo ona to ume. Artur pusti šapu.

„Izvinite me na trenutak. Verovatno poziv od direktora Vodovoda koji želi da mi čestita. Odmah se vraćam.“